

ΑΝΘΗ.

ΕΙΣ ΚΛΑΔΟΝ ΔΑΦΝΗΣ.

Τοῦ μητρικοῦ σου ἄν κορμοῦ, ὦ κλάδε, ἀπεςπιάσθης,
Ὅποια χεὶρ ἀνθρώπινος ἄν σ' ἔδρεψε τὸ πρῶτον,
Σὺ φυσικῶς διὰ ζωὴν ἀειθαλῆ ἐπλάσθης·
Ἐκ φύλλων σὲ ἐστόλισεν ὁ ποιητὴς ἀτρώτων
Ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ!

ὦ! πληθὺς δένδρων καὶ φυτῶν μυριανθῶν τὸ στέφος
Στῆς γῆς τὸ θεῖον μέτωπον ὠραῖον ἐτοιμάζεις,
Ἡ ἰλαρὰ τοῦ ἔαρος πνοὴ ὅταν τὸ νέφος
Τῆς τρικυμίας τὸ δεινὸν διώκη καὶ χλοάζῃ
Τὸ χόρτον τρυφερόν.

Ἀλλὰ ἀγρίαν τὴν ὄφρυν ἐγείρει τοῦ χειμῶνος
Ἔτι βροντώδης ὁ βορρᾶς· οἱ στέλεχοι κλονοῦνται
Τῶν δένδρων, καὶ μαραίνονται τὰ φύλλα των· ὁ κλῶνος
Ἀνθέων μένει ἔρημος· τὰ πάντα ἀλλοιοῦνται·
Καὶ ὅταν ἡ ἀκτὶς

Στῆς γῆς τὰ στήθη φλογερὰ τὸ θέρος καταπίπτει,
Σκληρὰ τὰ φύλλα τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων περιέπουν,
Ξηρὸν τὸ χόρτον στοὺς ἀγροὺς καὶ στοὺς λειμῶνας πίπτει.
Ἔρχεται τὸ φθινόπωρον, καρποὺς καὶ φύλλα δρέπουν
Φθιμένους οἱ θνητοί!

Σὺ ὅμως σύμβολον πιστὸν ἀθανασίας εἶσαι!
Δάφνη, τὸ πρῶτον στ' οὐρανοῦ θά σ' ἔσπειραν τὰς χώρας·
Τῆς ἀτμοσφαίρας μας ἐδῶ τὰς φάσεις δὲν φοβεῖσαι·
Κομᾶς καὶ ἀγλαΐζεσαι καθ' ὅλας μας τὰς ὥρας,
Καὶ δι' αὐτὸ στήν γῆν

Ἐφάνης πρῶτον — ὦ! στήν γῆν ἐκείνην τῆς Ἑλλάδος,
Ἦτις τῆς δόξης ἔμελλε νὰ ᾔηται τὸ πεδίου,
Ἦτις ἦν ὅλη τέμενος τῆς ἱερᾶς Παλλάδος,
Ἦτις ἡ μήτηρ ἔγεινε θαυμάτων αἰδίων
Σοφίας κι' ἀρετῆς.

Ἐκεῖ ἐφάνης· ὁ Θεὸς μὲ σὲ νὰ στεφανώσῃ
Τὸ κάλλος τὸ ἀμάραντον ἐνέκρινεν ἐκείνης·
Ἑλλάς κλεινὴ! προὔνόησε τὸ δένδρον νὰ σοὶ δώσῃ
Δι' οὗ τῶν ἀθανάτων σου ἐκγόνων νὰ λαμπρύνῃς
Τὰ ἔργα τ' ἀγλαά.

ὦ Μοῦσαι φίλαι, κάτοικοι τοῦ θείου Ἑλικῶνος,
Σεῖς μὲ τῆς Κασταλίας σας τὸ ζωηφόρον νᾶμα
Τὴν δάφνην ἐποτίζετε· κι' ὁ θαλερός της κλῶνος
Ὁ πρῶτος ὅτ' ἐβλάστησε πικρὸς καὶ γλυκὺς ἄμα
Εἰκὼν σας ἀκριβής,

Κι' ὁ Ἕλλην τὸν ἀπῆντησε· στὸ εὐφυές του πνεῦμα
Σεῖς Μοῦσαι ἐνεπνεύσατε τὴν θελκτικὴν ἰδέαν.
Ἦν κόρη χαριτόβρυτος ἡ Δάφνη, εἰς τὸ νεῦμα
Τοῦ γλυκεροῦ της ὄμματος ἀλλ' εἶχ' ἔδραν ωραίαν
Ἡ θεία Ἀρετή.

Πλὴν τ' ὄμμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τούτου ἐμαγεύθη.
Θεὸς αὐτὸς τῆς τοξικῆς, τῆς τέχνης καὶ σοφίας,
Ἐκ τῶν μικρῶν τοῦ Ἔρωτος βελῶν κατετοξεύθη.
Οἶμοι! τὸ πνεῦμα σιωπᾷ, ὁπότεν τῆς καρδίας
Λαλήσουν οἱ μυχοί!

Κι' ὁ Μουσηγέτης ἔψαλλε διώκων κατὰ πόδα
Τὴν φίλην του· δὲν ἴσχυσεν ὁ ἐνθεὸς του τόνος
Νὰ θίξῃ τὴν καρδίαν της· τ' ἀκανθαφόρα ῥόδα
Τῆς ἀρετῆς τῷ ἔρριπτεν ὀπίσω καὶ συντόνως
Τὸν ἔφευγ' ὡς δορκάς!

Καὶ οἱ θεοὶ ἐτέρποντο· τὸ νεαρόν της γόνυ
Ἐκάμφθη! τοῖς ἐζήτησ' ἀρωγὴν μεθ' ἱκεσίας
Κι' εἰς δάφνην τὴν μετέβαλον ἀμέσως. Στεφανόνει
Ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγάζουσα ζωὴ ἀθανασίας
Τὴν νίκην τῶν παθῶν!

ὦ φυτὸν θεῖον, ἱερὸν! ἰδρῶτος ἀποστάζων
Ἰπὸ τὴν φίλην σου σκιάν ἐκάθισ' ὁ Ἀπόλλων,
Πρῶτος τὴν ἀτελεύτητον σοῦ εὐκλειαν φοιθάζων,
Κι' εἰς τὸν διώκτην ἔρωτα μὲ ὄμμ' ἀστραπηβόλον
Ἐμβλέψας ὑπ' ὀργῆς.

« Στῆθι, τὸν εἶπε, κἄν ποτὲ τὸ μαγικόν σου βέλος
Τολμᾷς εἰς τ' ἄλσῃ τοῦ κλεινοῦ νᾶ ρίπτῃς Ἐλικῶνος,
Θ' ἀκούῃς ἐναρμόνιον ἐκεῖθεν στῆθους μέλος,
Τῆς Δάφνης δὲ νᾶ στεφανοῖ τὴν Ἀρετὴν ὁ κλῶνος
Θὰ βλέπῃς ἀγλαός. »

Καὶ δρέψας κλάδον θαλερὸν ἐστέφθη ὁ Ἀπόλλων
Τόξα χρυσῶν μαρμαρυγῶν ἐκτείνας πρὸς ἐκείνην·
Ἀπὸ τοῦ στῆθους τῆς τ' ἀγνοῦ ἐχύθη μυροβόλον
Ρεῦμα ζωῆς. — ὦ! ἔκτοτε ἀγῶνα καὶ ὁδύνην
Πάντα ὑπὲρ καλοῦ

Δάφνη στολίζει ἱερά. — Παλλὰς δαφνοστεμμένη
Τὸ λείψανον συνώδευε τοῦ Κόδρου εἰς τὴν πόλιν.
Ὁ χρόνος πάντα ἔφθειρεν· ἡ δόξα του πλὴν μένει
Ὡς δάφνη ἀειθάλλουσα στῆς γῆς τὴν σφαῖραν ὅλην.
Μέγας ὑπογραμμὸς

Φιλοπατρίας ἔγεινεν ἐκεῖν' ἡ θεία πρᾶξις.
Πρῶτον τὴν ἐμιμήθησαν οἱ δύο πιστοὶ φίλοι·
Εἰς πανηγύρεως σεπτῆς τὰς ἱεράς συνάξεις
Τὸν τύραννον ἐφόνευσαν. Τῆς μνήμης των ἡ στήλη
Ἦτο δαφνοστεφής!

Καὶ μετ' ὀλίγον, ὦ Ἕλλάς, τὸ εὐγενές σου στῆθος
Κατὰ τῆς βαρβαρότητος παλαῖον ἐξαισίως·
Καὶ τὸ δουλόφρον τῶν Περσῶν καταπονῆσαν πλῆθος
Κλέος ἀπέκτησ' ἄφθιτον κ' ἐστέφθη θαυμασίως
Ὅλον ὑπὸ δαφνῶν.

Καὶ ἔκτοτε τῶν τέκνων σου ἐξέλκμψε τὸ πνεῦμα·
Τῆς Ἀρετῆς τὰ θαύματα ἢ Τέχνη διεδέχθη·
Ἐλευθερίας τὸ γλυκὺ ἠκτινοβόλει νεῦμα,
Κ' εἰς ἔργα νοὸς ἄφθαρτα ὁ στέφανος ἐπλέχθη
Τῆς Δάφνης ἀγλαός.

ὦ! ἄνευ ταύτης ἔκτοτε τίς δόξα ἐδηλώθη;
Ὑπὲρ πατρίδος κι' ἀρετῆς ποῖος ἀγὼν ὠραῖος
Ὑπὸ τῆς Δάφνης τὴν κλεινὴν σκιὰν δὲν ἐκυρώθη;
Ὅτ' ἐν θριάμβῳ μαχητῆς ἐπέστρεφ' ὁ Ῥωμαῖος
Καὶ ὁ Βυζαντινός,

Χαρίεις δὲν διήρχετο δαφνόπλεκτον ἀψίδα;
Λαοῦ ἀποτινάζοντος ζυγὸν αἱ πανηγύρεις
Κόσμον δὲν φέρουν ἐκ δαφνῶν; Μετ' ἄλγους πάντοτ' εἶδα
Πλὴν φαῦλος κι' ἄφρων ἡγεμὼν κενοδοξίας πλήρης
Εἰς δάφνας νὰ πατῇ,

Ἄς στρώνει εἰς τοὺς πόδας του ἡ φαύλη κολακεία!
Ἡ ἀκουσίως ὁ λαός! — Ἀλλὰ τὸν θρίαμβόν της
Τὸν μέγιστον ἡ τοῦ Χριστοῦ θεσπέσιος θρησκεία
Δαφνοστολίζει. Προσφιλὲς ὠραῖον σύμβολόν της
Εἶν' δάφνη ἱερά.

Καὶ σὺ, θαλλέ, κειμήλιον πολύτιμον θὰ μ' ᾔσῃ·
Ἡ ἂν ναοῦ ἐστόλιζες τὸ ἔδαφος τὸ θεῖον,
Ἡ ἂν ἐλήφθης ἄλλοθεν, ἀειθαλὲς θὰ κῆσαι
Τῆς εὐγενοῦς καὶ ἱεραῆς ἀγάπης μου σημεῖον
Κι' ἀφοῦ παύσω τοῦ ζῆν!

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ.